

BMC Records

BMC CD 262

Végh – The Chamber Musician

A Végh and his Quartet folytatásaként megjelenő, érdemben összetartozó három CD egyikén négy kompozíció szerepel. Mindkét korongja Beethoven-művel kezdődik: az elsőn Paul Baumgartennel játssza az Op. 96-os *G-dúr hegedű-zongora szonátát*, a másodikon annak a műnek az 1954-es felvétele szerepel, amellyel 1946-ban a Végh-kvartett megnyerte a Genfi Nemzetközi Zenei Versenyt (*Op. 59 No. 3, C-dúr „Razumovszkij” kvartett*). Ezt követi (Czakó Évával) Schubert *C-dúr vonós kvintettje*, majd pedig az album kétségkívül szenzációja, Schönberg *Pierrot lunaire*-jének 1952-es felvétele. Bő egy évvel a komponista halála után, az akkor negyvenéves alkotást mindmáig friss és közvetlen előadásban úgy interpretálták, hogy a zenetörténeti olvasmányok alapján – minden korszakos jelentősége mellett – furcsának beharangozott mű elementáris élményt nyújt napjaink zenekedvelőjének is. Oroszlánrésze van ebben Jeane Héricard-nak, aki több felvételt készített e műből, és Webern-interpretátorként is jelentős. A magyar hallgató, aki elsősorban az előadói teljesítményt csodálva ismerte meg Sziklay Erikának köszönhetően e művet, most azzal a korábbi megközelítéssel szembesül, amelyben az érthetőség uralkodik a nagy ambitusú szövegmondásban, miközben a legjelentősebb mozzanatoknak az egyértelmű kiéneklés jut. Fontos adalékok a sprechgesangról. Az ily módon közzétett egykori felvételekért csak hála és köszönet jár a kiadónak – és a ténylegesen hangzó anyag értékelésénél nem tekinthetünk el attól a szemponttól, hogy a többszöri átjátszás, „állagjavítás”, digitalizálás folyamán némileg módosul az eredeti hang. Tény, hogy a második korong némely pillanatában már-már bántóan élesen kisiklik a hegedűhang, ám annyira nyilvánvaló a kifejezés szándéka, hogy nem több jelentőséget tulajdonítunk az ilyen esetlegességeknek, mint színházi előadáson a színész nyelvbotlásának. Kiváltképp, mivel tudjuk: korántsem hangfelvétel-szintű megörökítésre készült. Annak a szívhez szóló, puha tónusnak a titka viszont, amely elsősorban a vonós kamaraművek lassútételében érvényesül, megfejthetetlen. Szívtől-szívhez szóló, lélektől-lélekig ható muzsikálás. Ami nyilvánvalóan előfeltétele: a teljes jelenlét-tel, odaadással történő zenei interpretáció. Utánozhatatlan, ám mégis követendő tendencia!

Fittler Katalin